

Beth
O'Leary

Tot
mel!

Leena is te jong
om zo vastgeroest
te zitten.

Eileen voelt
zich te oud om
opnieuw te
beginnen.

ROMAN

1

Leena

‘Ik vind dat we moeten ruilen,’ zeg ik tegen Bee, deinend in een halve hurkzitzodan ik over mijn computerscherm heen tegen haar kan praten. ‘Ik doe het in mijn broek. Doe jij het begin maar, dan doe ik het eind, want als ik dan aan de beurt ben, ben ik tenminste minder, je weet wel...’ Ik wapper wat met mijn andere hand om mijn geestelijke gesteldheid uit te beelden.

‘Dan ben je minder woest?’ vraagt Bee, en ze houdt haar hoofd een beetje schuin.

‘Kom op. *Please*.’

‘Leena. Lieve, lieve Leena. Mijn baken. Mijn lievelingslastpak. Jij bent veel beter in het inleiden van presentaties dan ik, en we gaan nu niet meer wisselen, tien minuten voor een update aan onze belangrijkste cliënten en stakeholders. Net zoals we ook niet hebben gewisseld bij de afgelopen programmaraad, en die daarvoor, en die daar weer voor. Want dat zou nergens op slaan, en bovendien heb ik eerlijk gezegd geen flauw idee wat er op de inleidende slides staat.’

Ik plof weer in mijn stoel. ‘Oké, dan.’ En ik schiet weer overeind. ‘Maar dit keer ben ik écht heel erg...’

‘Hmm,’ zegt Bee zonder op te kijken van haar scherm. ‘Dat zeker. Erger dan ooit. Trillende, zwetende handjes, alles. Maar het punt is, zodra je daar naar binnen gaat ben je charmant en geweldig als altijd, en geen mens die iets merkt.’

‘Maar wat nou als ik...’

‘Gaat niet gebeuren.’

‘Bee, ik denk echt dat –’

‘Het is al over acht minuten, Leena. Probeer anders dat gedoe met dat ademhalen.’

‘Welk gedoe met ademhalen?’

Bee stopt met typen. ‘Je weet wel. Ademhalen.’

‘O, je bedoelt dat ik gewoon moet ademhalen? Ik dacht dat je het over een of andere meditatietechniek had.’

Ze maakt een misprijzend geluid als ik dat zeg en blijft even stil. ‘Je hebt het wel honderd keer erger meegemaakt dan dit, Leena,’ zegt ze.

Ik krimp ineen en houd mijn koffiekopje tussen mijn handen. Ik voel de angst in de holte onderaan mijn ribben. Het is bijna tastbaar – een steen, een knoop, iets dat je eruit zou kunnen snijden met een mes.

‘Weet ik,’ zeg ik. ‘Ik weet dat ik het al honderd keer heb gedaan.’

‘Je moet gewoon je *mojo* weer even zien te vinden,’ zegt Bee tegen me. ‘En de enige manier om dat te doen is doorgaan. Oké? Kom op. Jij bent Leena Cotton, de jongste senior consultant in de hele business. Het top-talent voor 2020 bij Selmount Consulting. En...’ Ze slaat een fluistertoon aan, ‘zeer binnenkort – of in elk geval ooit – mede-eigenaar van ons eigen bedrijf. Toch?’

Ja. Alleen ik voel me niet als die Leena Cotton.

Bee zit naar me te kijken. Haar ingekleurde wenkbrauwen trekken bezorgd naar elkaar toe. Ik doe mijn ogen dicht en probeer de angst bewust van me af te zetten, en heel even werkt het: ik voel weer even de vrouw die ik anderhalf jaar geleden was opflakkeren. Degene die haar hand niet omdraaide voor zo’n presentatie.

‘Zijn jullie er klaar voor, Bee, Leena?’ roept de assistent van de CEO als hij door de kantoortuin van Upgo op ons af loopt.

Ik sta op en mijn hoofd barst bijna uit elkaar; ik ben ineens kotsmisselijk. Ik grijp me vast aan de rand van mijn bureau. Shit. Dit is nieuw.

‘Gaat het wel?’ fluistert Bee.

Ik slik en druk met mijn handen tegen het bureau tot mijn polsen pijn doen. Ik kan het niet, denk ik even – ik heb het gewoon niet in me. God, wat ben ik moe – maar dan, op het allerlaatste moment komt de wilskracht terug.

‘Het gaat prima,’ zeg ik. ‘Kom op, aan de bak.’

Er gaat een halfuur voorbij. Niet echt lang, eigenlijk. In die tijd kun je niet eens een hele aflevering van *Buffy* kijken, of... een flinke aardappel

gaar poffen. Wat je wél kunt doen in een halfuur is je hele carrière naar de knoppen helpen.

Dit is waar ik al heel lang heel bang voor ben geweest. Al dik een jaar rotzooi ik maar wat aan op het werk, ga ik de fout in doordat ik er niet bij ben met mijn hoofd, fouten die ik normaal gewoon nooit maak. Het lijkt wel of ik, sinds Carla overleden is, ineens alles met links doe in plaats van met rechts. Maar ik heb wel ontzettend mijn best gedaan en doorgezet, en ik dacht echt dat ik er weer langzaam bovenop aan het komen was.

Dus niet.

Tijdens die vergadering dacht ik serieus dat ik dood zou gaan. Ik had weleens eerder een paniekaanval gehad, toen ik nog studeerde, maar nooit zo erg als dit keer. Dit was voor het eerst dat ik geen enkele controle meer over mezelf had. Het leek wel alsof de angst losgekomen was: het was geen stevige knoop meer, maar het had ranken gekregen die alle kanten opschoten en zich stevig om mijn polsen en enkels wikkelden en me naar mijn keel grepen. Mijn hart ging zo tekeer – steeds sneller en sneller – dat ik op een gegeven moment het gevoel had dat het niet meer bij mijn lichaam hoorde, maar dat het als een vogeltje wild door mijn ribbenkast fladderde.

Eén van de omzetcijfers fout hebben zou al onvergeeflijk zijn. Maar toen dat gebeurde, kwam de misselijkheid weer opzetten, en noemde ik nog een verkeerd cijfer, en nog een, en toen ging ik steeds sneller ademen en vulde mijn hoofd zich met... mist was het niet, eerder heel fel licht. Te fel om nog iets te kunnen zien.

Dus toen Bee insprong en zei: 'Misschien mag ik even...'

En toen iemand anders zei: 'Kom op zeg, dit gaat nergens over...'

En toen de CEO van Upgo Finance zei: 'Ik denk dat we genoeg hebben gezien, vinden jullie ook niet...'

Toen was ik al weg. Voorover geklapt, naar adem snakkend, honderd procent zeker van het feit dat ik dood zou gaan.

'Het komt wel goed,' zegt Bee nu, en haar handen hebben de mijne stevig vast. We zitten in een van de telefoonhokjes in de hoek van het Upgo-kantoor; Bee heeft me erheen gebracht, ik nog steeds hyperventilerend, mijn blouse nat van het zweet. 'Ik ben bij je. Het komt goed.'

Elke inademing is gejaagd. 'Selmout is het Upgo-contract kwijt door mij, hè?' zeg ik hijgend.

‘Rebecca hangt nu aan de lijn met de CEO. Het komt vast wel weer goed. Kom op. Blijven ademen.’

‘Leena?’ roept iemand. ‘Leena, gaat het?’

Ik houd mijn ogen dicht. Als ik zo blijf zitten, dan is dat misschien niet de stem van de assistente van mijn baas.

‘Leena? Ik ben het, Ceci, Rebecca’s assistente.’

Nee hè. Hoe komt die hier zo snel? Het kantoor van Upgo is minstens twintig minuten met de metro vanaf het hoofdkantoor van Selmount.

‘O Leena, wat een toestand!’ zegt Ceci. Ze komt bij ons in het hok staan en wrijft irritante cirkeltjes over mijn schouders. ‘Arm kind. Goed zo, huil maar even lekker.’

Maar ik huil dus niet. Ik blaas langzaam mijn adem uit en kijk naar Ceci, die een couturejurk aan heeft en verlekkerd glimlacht. En voor de honderdste keer herinner ik mezelf eraan hoe belangrijk het is om andere vrouwen in het zakenleven te steunen. Dat geloof ik echt, honderd procent. Het is een code waar ik me altijd aan houd, en ik ben van plan om op deze manier door te stoten naar de top.

Wat niet wegneemt dat vrouwen ook maar gewoon, nou ja, mensen zijn. En sommige mensen zijn gewoon afschuwelijk.

‘Wat kunnen we voor je doen, Ceci?’ vraagt Bee knarsetandend.

‘Rebecca heeft me gestuurd om te kijken hoe het met je is,’ zegt ze. ‘Gewoon. Omdat je...’ Ze laat haar hand wapperen, ‘een beetje wiebelig was.’ Haar iPhone zoemt. ‘O! Ze stuurt net een mailtje.’

Bee en ik wachten af met gespannen schouders. Ceci leest de mail onmenselijk langzaam.

‘En?’ vraagt Bee.

‘Hm?’ zegt Ceci.

‘Rebecca. Wat schrijft ze. Heeft ze... Heb ik het contract verspeeld?’ weet ik uit te brengen.

Ceci houdt haar hoofd schuin, haar blik nog steeds op haar telefoon gericht. We wachten. Ik voel dat de golf paniek ook afwacht, klaar om me met zich mee te sleuren.

‘Rebecca heeft het geregeld – wat is ze toch ook geweldig, hè? Ze houden Selmount op dit project en ze zijn heel begripvol, ondanks alles,’ zegt Ceci uiteindelijk met een lachje. ‘Ze wil jou nu zien, dus ik zou maar als de donder naar kantoor gaan.’

‘Waar?’ vraag ik. ‘Waar wil ze me zien?’

‘Hm? O, in kamer 5C. Bij hr.’

Uiteraard. Waar zou ze me anders ontslaan?

Rebecca en ik zitten tegenover elkaar. Judy van de hr-afdeling zit naast haar. Het lijkt me geen goed teken dat Judy aan haar kant van de tafel zit, en niet aan de mijne.

Rebecca veegt een lok uit haar gezicht en kijkt me pijnlijk meelevend aan, wat zelfs een heel slecht teken is. We hebben het hier over Rebecca, de koningin van de harde hand, de meester van het afbekken, liefst tijdens een vergadering. Ze heeft ooit tegen me gezegd dat er maar één weg is naar topresultaten, en dat ik het onmogelijke van mensen mag verwachten.

Dus als die aardig tegen me doet, dan wil dat zeggen dat ze me heeft opgegeven.

‘Leena,’ begint Rebecca. ‘Hoe gaat het met je?’

‘Nou, prima,’ zeg ik. ‘Ik wil het graag uitleggen, Rebecca. Wat er tijdens die presentatie gebeurde was...’ Ik val stil, want Rebecca zit fronsend te zwaaien.

‘Leena, luister, je doet heel goed alsof, en ik waardeer dat ook heel erg in je.’ Ze kijkt even opzij naar Judy. ‘Kijk, Selmount waardeert jouw... niet-lullen-maar-poetsen-houding. Maar laten we elkaar geen mietje noemen. Je ziet er niet uit.’

Judy hoest zachtjes.

‘Ik bedoel te zeggen, we vragen ons af of je er niet een beetje doorheen zit,’ gaat Rebecca ijskoud verder. ‘We hebben het eens even uitgezocht – heb je zelf enig idee wanneer je voor het laatst vakantie hebt opgenomen?’

‘Is dat... is dat een strikvraag?’

‘Ja, dat is inderdaad een strikvraag, Leena, van het afgelopen jaar heb jij niet één vrije dag opgenomen.’ Rebecca kijkt Judy even boos aan. ‘Iets wat overigens niet had mogen gebeuren.’

‘Ik heb toch al gezegd dat ik ook niet weet hoe ze door de mazen heeft kunnen glippen!’ sist Judy.

Ik weet heel goed hoe ik door de mazen heb kunnen glippen. Human resources heeft wel mooie praatjes over hoe ze ervoor zorgen dat het

personeel netjes zijn vakantiedagen opneemt, maar in werkelijkheid sturen ze alleen twee keer per jaar een mailtje om te zeggen hoeveel dagen je nog over hebt, met een alinea over 'welzijn' en 'onze holistische aanpak' en 'ga ook eens offline om het beste uit jezelf te kunnen halen'.

'Ik meen het, Rebecca, er is niks aan de hand. Het spijt me ontzettend dat mijn... dat ik de presentatie vanochtend heb verstoord, maar als je me...'

Nog meer gefrons en gewuif.

'Nee Leena, het spijt me. Ik weet dat dit een ontzettend moeilijke tijd voor je is. Dit project is heel veeleisend en ik heb al een poosje het gevoel dat we het jou eigenlijk niet konden aandoen om je erop te zetten. Ik weet best dat ik dit soort dingen meestal zeg om iemand belachelijk te maken, maar jouw welzijn vind ik dus wel echt heel belangrijk, oké? Dus ik heb met de partners gesproken en we halen je van het Upgo-project af.'

Ineens begin ik te rillen, belachelijk en overdreven te rillen. Het is mijn lichaam dat me eraan herinnert dat ik er nog steeds geen controle over heb. Ik doe mijn mond open om iets te zeggen, maar Rebecca is me voor.

'En ik heb besloten om je de komende twee maanden überhaupt niet in te zetten,' gaat ze verder. 'Beschouw het maar als een sabbatical. Twee maanden vakantie. We willen je pas weer terugzien op het hoofdkantoor van Selmount als je uitgerust en relaxed bent, en als je er niet meer uitziet als iemand die een jaar in een oorlogsgebied heeft gezeten. Oké?'

'Dat is niet nodig,' zeg ik. 'Alsjeblieft. Rebecca. Geef me de kans om te bewijzen dat ik -'

'Dit is een fucking cadeau, Leena,' zegt Rebecca geïrriteerd. 'Betaald verlof! Twee maanden!'

'Ik wil het niet. Ik wil werken.'

'O ja? Je gezicht zegt namelijk dat je wilt slapen. Denk je soms dat ik niet weet dat je deze week elke dag tot twee uur 's nachts hebt zitten werken?'

'Sorry. Ik weet dat ik me eigenlijk aan de normale werktijden zou moeten houden, maar er zijn een paar -'

'Ik lever geen kritiek op hoe jij je werk indeelt, ik vraag me af wanneer jij ooit een keertje rust krijgt, mens.'

Judy laat een reeks korte kuchjes horen. Rebecca kijkt haar even geïrriteerd aan.

‘Een week,’ probeer ik wanhopig. ‘Ik neem een week vrij, rust even uit, en als ik dan weer terugkom dan zal ik –’

‘Twee. Maanden. Vrij. Punt. Uit. Dit is geen onderhandeling, Leena. Jij hebt dit nodig. Als je nog even doorgaat laat ik hr op je los om het je te bewijzen.’ Dit zegt ze met een laatdunkende hoofdbeweging richting Judy. Die trekt haar kin in alsof iemand haar een harde klap in haar gezicht heeft gegeven, of een flinke tik op haar voorhoofd.

Ik voel mijn ademhaling weer versnellen. Oké, ik zit niet lekker in mijn vel, maar ik kan er niet twee maanden tussenuit. Bij Selmount draait het allemaal om reputatie. Als ik er acht hele weken tussenuit ga na die presentatie bij Upgo, dan lacht iedereen me uit.

‘Er gaat echt niks veranderen in acht weken,’ zegt Rebecca tegen me. ‘Als je terugkomt, zitten wij er gewoon nog. En dan ben jij nog altijd Leena Cotton, de jongste senior, de hardste werker, de slimste van de klas.’ Rebecca kijkt me aan met een intense blik. ‘We hebben allemaal weleens een poosje rust nodig. Zelfs jij.’

Ik ben misselijk als ik de kamer uit loop. Ik dacht dat ze me wilden ontslaan. Ik had al een hele speech klaar over ontslag zonder redelijke grondslag. Maar... een sabbatical?

‘En?’ vraagt Bee die ineens voor me staat, zodat ik struikelend tot stilstand kom. ‘Ik stond je stiekem op te wachten,’ verklaart ze. ‘Wat zei Rebecca?’

‘Ze zei dat ik... op vakantie moet.’

Bee kijkt me stomverbaasd aan. ‘Laten we maar eens vroeg gaan lunchen.’

Terwijl we steeds opzij duiken voor de toeristen en zakenlui als we Commercial Street aflopen, begint mijn telefoon in mijn hand te rinkelen. Ik kijk op het schermpje en blijf aarzelend staan, zodat ik bijna tegen een man bots die een e-sigaret als een pijp aan zijn mond heeft hangen.

Bee kijkt over mijn schouder mee op mijn schermpje. ‘Je hoeft nu niet op te nemen. Laat maar overgaan.’

Mijn vinger hangt boven het groene icoontje op het scherm. Mijn

schouder raakt die van een passerende pakkenmans; hij maakt een misprijzend geluidje terwijl ik over de stoep wankel en Bee me in balans moet houden.

‘Wat zou je tegen mij zeggen als ik in jouw schoenen stond?’

Ik ben op. Bee slaakt een zucht en trekt de deur van Watson’s Café open, onze gebruikelijke plek voor de zeldzame gelegenheden dat we buiten de deur lunchen.

‘Hoi, mam,’ zeg ik.

‘Hé, Leena!’

Zo irritant. Ze doet niks-aan-de-handerig, alsof ze heeft geoefend met die begroeting voor ze me belde.

‘Ik wil het even met je hebben over hypnotherapie,’ zegt ze.

Ik ga tegenover Bee zitten. ‘Wat?’

‘Hypnotherapie,’ herhaalt mama, dit keer al met iets minder bravoure. ‘Weleens van gehoord? In Leeds zit iemand die dat doet, en ik denk dat het heel goed voor ons zou zijn, Leena, en ik dacht, misschien kunnen we er samen heen, als je weer eens komt logeren?’

‘Ik heb geen hypnotherapie nodig, mam.’

‘Het is niet voor de grap, zoals je weleens op tv ziet, of zo. Het is...’

‘Ik heb geen hypnotherapie nodig, mama.’ Het komt er fel uit. Ik hoor haar pijn in de stilte die erop volgt. Ik doe mijn ogen dicht en probeer weer langzaam in en uit te ademen. ‘Jij moet vooral gaan als je wilt, maar ik hoef niet.’

‘Ik denk gewoon – misschien is het wel goed voor ons als we iets met z’n tweeën doen. Het hoeft geen therapie te zijn, maar...’

Ik hoor dat ze het ‘hypno’-deel al heeft opgegeven. Ik strijk mijn haar glad, voel de vertrouwde plakkerige stijfheid van de haarspray onder mijn vingers en vermijd Bee’s blik aan de andere kant van de tafel.

‘Ik denk dat we misschien moeten proberen om te praten op een plek waar... waar geen kwetsende dingen kunnen worden gezegd. Alleen positieve dialoog.’

Ik hoor mijn moeders nieuwste zelfhulpboek hier dwars doorheen. Het zit hem in het zorgvuldige gebruik van de lijdende vorm, de afgemeten toon, het ‘positieve dialoog’ en ‘kwetsende dingen’. Maar als ik begin te aarzelen, als ik wil zeggen, goed mam, als jij je dan beter voelt, denk ik aan de keuze waar mijn moeder Carla bij heeft geholpen. Dat ze

mijn zusje heeft toegestaan om te stoppen met haar behandelingen – om op te geven.

Ik denk niet dat een beetje hypnose me gaat helpen om daaroverheen te komen.

‘Ik zal er eens over nadenken,’ zeg ik. ‘Dag mam.’

‘Dag, Leena.’

Bee zit me aan te kijken en geeft me even de tijd. ‘Oké?’ vraagt ze uiteindelijk. Bee zat het afgelopen jaar samen met mij op het Upgo-project. Ze heeft me er elke dag doorheen gesleept sinds Carla overleed. Ze weet evenveel over mijn relatie met mijn moeder als mijn vriend, misschien wel meer. Ethan zie ik alleen in het weekend, en af en toe eens een avondje door de week, als we allebei het werk even kunnen laten voor wat het is, terwijl Bee en ik zo’n zestien uur per dag samen zijn.

Ik wrijf stevig in mijn ogen. Mijn handen zitten onder de spikkels mascara. Ik zie er vast niet uit. ‘Je had gelijk. Ik had niet moeten opnemen. Stom van me.’

‘Ik vond dat je het anders prima afgehandeld hebt,’ zegt Bee.

‘Kunnen we het alsjeblieft over iets anders hebben? Iets wat niets met mijn familie te maken heeft? Of met werk. Of met andere verschrikkingen? Vertel me maar hoe je date gisteravond ging.’

‘Als je het niet over verschrikkingen wilt hebben moet je een ander onderwerp verzinnen,’ zegt Bee, achteroverleunend in haar stoel.

‘Ah nee, niet goed?’ vraag ik.

Ik probeer mijn tranen te verdringen, en Bee is zo lief om te doen alsof ze het niet merkt, en vertelt stug door.

‘Nope. Gruwelijk was het. En ik wist het al meteen toen hij zich naar me toe boog om me op mijn wang te zoenen en ik de muffe, schimmelige mannenhanddoek kon ruiken waar hij waarschijnlijk zijn gezicht mee afgedroogd had.’

Het werkt – het is zo’n smerig beeld dat ik er weer helemaal bij ben. ‘Getver,’ zeg ik.

‘En hij had een gigantische klodder slaap in zijn ooghoek. Net snot.’

‘Ah, Bee...’ Ik ben op zoek naar de juiste woorden om haar duidelijk te maken dat ze mensen niet zo snel moet afserven, maar ik heb even geen peptalk in huis. En trouwens, die handdoeklucht is ook echt walgelijk.

‘Nog even en ik gooi de handdoek in de ring, en dan blijf ik voor de rest van mijn leven een alleenstaande moeder,’ zegt Bee, terwijl ze de aandacht van de ober probeert te trekken. ‘Ik heb besloten dat daten oprecht erger is dan eenzaamheid. Als je alleen bent dan weet je tenminste dat er geen hoop is, toch?’

‘Geen hoop?’

‘Ja. Geen hoop. Heerlijk. Dan weet je precies waar je aan toe bent – alleen, zoals je ooit alleen op de wereld bent gekomen, zo zal je haar ook alleen verlaten enzovoort... Terwijl daten, daten gaat alléén maar over hoop. Sterker nog, daten is één lange, pijnlijke oefening in het ontdekken hoe teleurstellend andere mensen zijn. Elke keer als je denkt dat je een goede, aardige man hebt gevonden...’ ze maakt een wriemelend gebaar met haar vingers, ‘... dan komen de moedercomplexen en de tere ego’s en de gestoorde kaasfetisjen om de hoek zetten.’

Dan kijkt de ober eindelijk onze kant op. ‘Zelfde recept?’ roept hij vanaf de andere kant van het café.

‘Yup! En voor haar extra maple syrup op de pannenkoeken,’ roept Bee terug en ze wijst naar mij.

‘Zei je nou kaasfetisj?’ vraag ik.

‘Laten we zeggen dat ik foto’s heb gezien waardoor ik de rest van mijn leven geen brie meer hoef.’

‘Brie?’ zeg ik geschokt. ‘Maar... shit, brie is net zo lekker! Hoe haalt iemand het in zijn hoofd om iets onoorbaars met brie te doen?’

Bee klopt even op mijn hand. ‘Ik vermoed dat jij dat nooit te weten komt, schat. Maar het is de bedoeling dat ik jou opvrolijk, dus waarom vertel jij mij niet iets over jouw perfecte liefdesleven? Ik neem aan dat het aftellen is begonnen tot Ethans aanzoek?’ Ze ziet mijn gezichtsuitdrukking. ‘Niet? Wil je het daar ook al niet over hebben?’

‘Ik heb even...’ Ik wapper met mijn hand en voel mijn ogen weer prikken, ‘... het dringt ineens even heel erg tot me door. O god. O god.’

‘Voor welke levenscrisis zijn we God precies aan het aanroepen, dat ik het ook even weet?’ vraagt Bee.

‘Werk.’ Ik druk mijn knokkels tegen mijn ogen tot het pijn doet. ‘Niet te geloven dat ze me twee hele maanden niet gaan inzetten. Het is gewoon een... mini-ontslag.’

‘Nou,’ zegt Bee, en door haar toon haal ik mijn handen weg en doe ik mijn ogen open. ‘Het is een vakantie van twee maanden.’

‘Ja, maar...’

‘Leena, ik hou van je, en ik weet dat je een hoop shit aan je hoofd hebt, maar wil je alsjeblieft proberen om dit als iets goeds te zien? Want het is echt vrij moeilijk om van je te blijven houden als je de komende acht weken blijft klagen dat je twee maanden betaald verlof hebt gekregen.’

‘O, ik...’

‘Ga lekker naar Bali! Of ga de regenwouden in de Amazone ontdekken! Of met een zeilboot de wereld rond!’ Ze trekt haar wenkbrauwen op. ‘Ik zou er iets voor over hebben om die vrijheid te krijgen.’

Ik slik. ‘Ja. Je hebt gelijk. Sorry, Bee.’

‘Het komt helemaal goed met jou. Ik weet wel dat er meer aan de hand is dan dat jij een poosje niet mag werken. Maar denk ook even aan de mensen onder ons die hun vakanties in een museum vol negenjarigen en een stel dino’s moeten doorbrengen, ja?’

Ik adem langzaam in en uit en probeer dat tot me door te laten dringen. ‘Bedankt,’ zeg ik terwijl de ober op ons af loopt. ‘Dat moest ik even horen.’

Bee schenkt me een glimlach en kijkt dan naar haar bord. ‘Zeg,’ zegt ze langs haar neus weg, ‘je zou al die vrije tijd natuurlijk ook kunnen gebruiken om met ons businessplan aan de slag te gaan.’

Ik schrik ervan. Bee en ik zijn al een paar jaar van plan om onze eigen consultancy op te gaan zetten. We waren er bijna klaar voor toen Carla ziek werd. En inmiddels is het allemaal een beetje stil komen te liggen.

‘Ja!’ zeg ik zo vrolijk mogelijk. ‘Goed plan!’

Bee trekt een wenkbrauw op. Ik zak in elkaar.

‘Sorry, Bee. Ik wil het echt, maar het voelt zo... onmogelijk, nu. Hoe moeten we nou ooit een eigen bedrijf beginnen terwijl ik niet eens in staat ben om mijn werk bij Selmount te houden?’

Bee neemt een hap van haar pannenkoek en kijkt bedachtzaam. ‘Oké,’ zegt ze. ‘Ik snap het, je zelfvertrouwen heeft een knauw gehad. Maar als je deze tijd niet gaat gebruiken om met het businessplan aan de slag te gaan, ga dan in elk geval met jezelf aan de slag. De Leena Cotton die ik ken, heeft het niet over “mijn baan houden” alsof dat het toppunt is van wat je kunt bereiken. En het woord “onmogelijk” zou ze al hele-

maal nooit in de mond nemen. En die Leena Cotton wil ik weer terug. Dus,' ze wijst naar me met haar vork, 'je hebt twee maanden om haar weer terug te vinden.'

'En hoe doe ik dat?'

Bee haalt haar schouders op. "Jezelf weer vinden" is niet echt mijn afdeling. Ik ben meer van de strategie – jij van de *deliverables*.'

Nu moet ik toch lachen. 'Bedankt, Bee,' zeg ik ineens en ik grijp haar hand vast. 'Je bent zo geweldig. Echt. Super ben je.'

'Hm, nou ja. Vertel dat dan maar aan alle vrijgezellen van Londen,' zegt ze, en ze geeft een klopje op mijn hand en pakt haar vork weer op.

Eerste druk november 2020

Oorspronkelijke titel *The Switch*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, London, an Hachette UK company

Copyright © 2020 Beth O'Leary Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagillustratie © Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5307 5

ISBN e-book 978 90 261 5308 2

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.